

יואב שמואלי | המלצת השבוע | 11/02/2020

שבור

"גוף, מיטה, שמיכה, מגבת, פרגוד, רמפה לכסא גלגלים, מחיצה, משוכה, מכשיר ספורט שיקומי, חלון, דלתות, גוף. זה מילון הדימויים הרוה במכוון שחיבר רביב. זה טווח התנועה שלו". יואב שמואלי על התערוכה "גריעה" של עמי רביב בגלריה נולובו

עמי רביב, "חלון", 2000, תצלום, mdf

עמי רביב הוא Broken. זה אדן הזינוק לעבודתו האמנותית, לפיסול שלו. גיבור אנטי גיבור. לבנון 1995, פעילות מבצעית. פציעה.

ריצ'רד סרה המקשיש עדיין מפליא להניח את לוחות וגושי הברזל האימתניים שלו בחלליה הרבים של גלריה גנוסיאן ובאחרים. הקסם עודנו שם ויישאר לתמיד, אבל העולם הלך כמה מהלכים אחרים בציר הזמן. הגבר ללא חת שהוא, זן נכחד. מי שביקש בשנות ה-90 של המאה הקודמת להביא הצעה שונה בתכלית ולהיות אלמותי לא פחות, היה פליקס גונולס טורס. נוכח-נעדר, אבל לנצח. אמנות דקה וכמעט שקופה, אבל מטלטלת, מפרה סדרי בראשית. נדמה לי שהמרחק בין שני האורקאליים, הוא מצע מעניין ורחב דיו להתבונן בעבודה הצנועה והמהורהרת של רביב.

Broken, שבור, בגוף ובנפש. לא מושלם. פצוע, חולה, פגום. ואולי, כן מושלם בדרכו. גונולס טורס עור אם כך לכפות תיקו שכולו ניצחון: ישנה אופציה גברית אחרת. ורביב שם: כמו רבים מאמני שנות ה-90 וה-2000. מצד שני, היצירה שלו בפן הפורמליסטי שלה, מאמינה במסורת של פיסול עכשווי אך שמרני יותר: לינדה בנגליס, רוברט מוריס, רוני הורן, אבשלום, פרנץ ווסט, רודולף סטינגל.

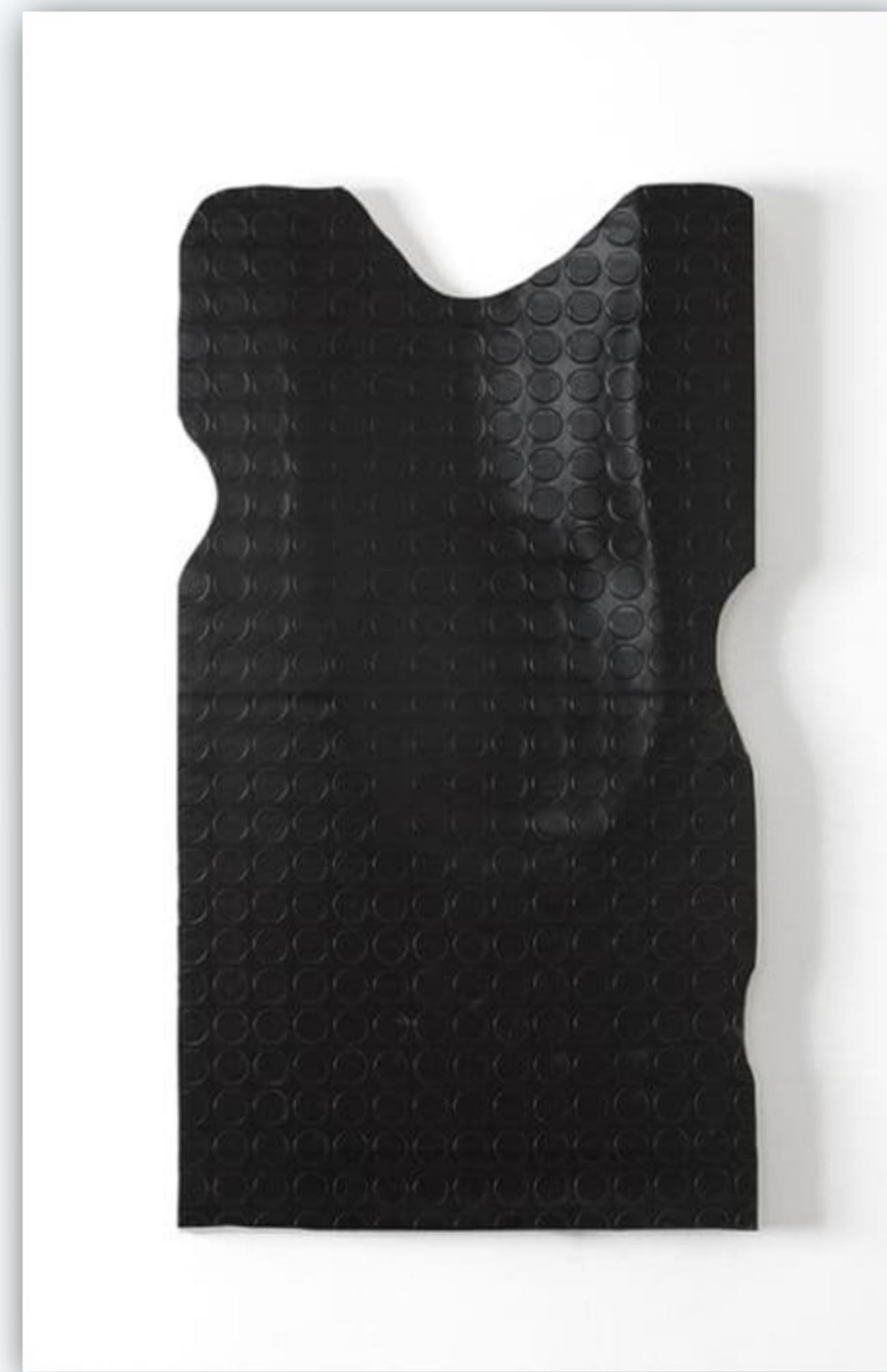
עמי רביב, ללא כותרת, 2016, טכניקה מעורבת

גוף ונפש, נפש וגוף. חד הם, כמובן, וגם המפתח לכספת של רביב. כל העבודות, לבטח

האחרונות המוצגות בחללה של גלריה נולובו, הם גופים. עם ההפשטה, המתחילה בתשליל של גב, והצבעוניות העכורה: תכלכל עד כחול, ירקרק, אדמדם, אפור. הם גופים, עד כדי כך שגופך שלך הצופה, חש באי נוחות. מובן שהגופים הללו הם המשך גופו של האמן, ללא חציצה. תותבות. לא מטאפורות. זה מה שעושה את הדבר המבעית בפגישה איתן. אינן נעימות או יפות, או מאפשרות מזוור או הפוגה.

רביב נותר צמוד לקנה המידה הגופני. בכך, הוא אינו מניח לעצמו ולצופה שלו. גם החומרים קשים, מוצקים, עקשניים. pvc, mdf. עבודות קשות עורף.

בית החולים, חולי, גוף שאינו כתמול שלשום. זה הנרטיב שלעולם ישבש את דעת הבריות הנוחה. סטייה מדרך המלך, מן המהלך התקין, הטוב. מחיים ומחיות למשהו אחר. הכל משתנה. והאדם הפגוע, החולה, עם עצמו, עם המצב החדש, עם השינוי. אנחנו תמיד לבד, ובעיקר אז ושמ. אין עוד את שקר והבל החיים היפים. שבר ושבריריות. הכל כה שברירי. כולנו חיים עכשיו וכולנו גוססים עכשיו. רביב מסרב לנוס מן האמת הפשוטה והמוכחשת תדיר הזאת.

עמי רביב, "גב", 2008, טכניקה מעורבת

אמנות נקשרה תמיד בחולי, בשבר, בפגיעות, בשיגעון ובמוות. זה הלחם והחמאה של פטר ברויגל האב, הירונימוס בוש, מ. קראווג'יו, פרנצ'סקו גויה, וינסנט ואן גוך, אגון שילה, אדוארד מונק, פרנסיס בייקון, לינדה בנגליס, אד קינהולץ, ג'וזף בויס, אווה הסה, ג'ואל פיטר ויתקין, אנדראס סראנו, פייטר הוג'אר, רוג'ר באלן, רוס בלקנר, רוברט גובר, פ. גונולס טורס, מתיו ברניי, דמיאן הרסט, אבשלום, הלן צ'אדוויק, מארק קווין, מארק מנדרס, דייוויד לינץ', דרק ג'רמן, עמוס גוטמן, גדעון נכטמן ומאיה אטון. הם אך קצה הקרחון. גם שני הפילים בחדר עדיין מתגוששים בעצלתיים: האם אמנות גדולה, בואך לאונרדו דה וינצ'י ומרסל דושאן, מקורה במשאבים תבוניים ואקדמיים, או בכל זאת בפצעים וולדים עתיקים לא פחות?

ממצב החסר, מהאובדן, רביב מתבונן אל ועל החלד, ופועל. כמו גונולס טורס ואחרים, העבודות שלו אישיות וכנות עד כאב מוחשי, וגם אוניברסליות. וכאן שב אונם.

התבוננות. וגם רגש. הם חלק ניכר מן הארסנל הטוב של האמן. כך הוא מביט נכוחה, ומטעין וממלא את הדברים במשמעות. לרביב אין פאסון, גם לא שכבה שקופה, הוא ויתר עליו מלכתחילה. אני חושב שזו עמדה חזקה, בעלת משקל. והפסלים, הם תוצר של התבוננות: על עצמו, על עולמו שלו, על העולם הקרוב פיסי, גם מתחת לאף, ועל העולם הנפרש מסביב.

השיחה בין רביב לביני היתה קצרה מן הרגיל במפגשים מן הסוג הזה, לצורך התקנת הטקסט. כמה ימים תהיתי למה, ועתה אני מביין: את העבודות ואת רביב צריך להרגיש. לחוש. אין צורך או כורח במילים. אתה מרגיש בדיקה שאינו יודע לשקר, לזייף, לשחק. שאינו מבקש להרשים או למכור לך דבר מה שאינך רואה. אין נשף מסכות. עם חפיסת הקלפים הזו, הוא מתיישב אל השולחן.

גוף, מיטה, שמיכה, מגבת, פרגוד, רמפה לכסא גלגלים, מחיצה, משוכה, מכשיר ספורט שיקומי, חלון, דלתות, גוף. זה מילון הדימויים הרוה במכוון שחיבר רביב. זה טווח התנועה שלו. אחרי החולי, ומבנה בית החולים היחודי שהוא מיקרוקוסמוס, והמזור היחסי והשיבה למהלך החיים, ספורט הוא אפשרות.

עמי רביב, "פרגוד", 2003

גוף, מיטה, שמיכה, מגבת, פרגוד, רמפה, מחיצה, משוכה, חלון, דלת, גוף. ואי אפשר שלא לשוב אל רוברט גובר המצמית ועוכר השלווה של ראשית הדרך, שלקח אל סוריאליזם ישיר וסיוט.

גם אובייקט וצילום בצמידות, הוא מהלך טבעי. זה לא רק החדר והמבנה, אלא החלון, הצוהר האופטימי. פתח המילוט. רביב מחזיר ומדהד כל הזמן אל האמנות, והפעם, אל דניס אדמס שהיה הראשון שצרף אובייקט לתצלום.

רביב מוכיח שוב כרבים מספור לפניו, שאמנות אינה זקוקה באמת לקביים מילוליות. הדימוי, החומר, קנה המידה, הם השפה והם המשמעות. אבל זה המותר שלנו מן החיה: אנחנו זקוקים לשיחה. לכן אני מניח שגם הבקשה שלו לכמה מילים על גבי קיר המחשב, היא לא פחות ולא יותר מצורך אנושי בשיחה. דווקא אמן מסוגו, זקוק עוד יותר למשוב.

אנושיות. זה מה שהעבודות החבולות של רביב אומרות, מוסרות: הכל מן האנוש.

ותוך כדי הכתיבה, והמחשבה על הגופים התולים בנולובו, ועל האמנות, שבים ועולים בייקון ובנגליס שבראה גופים מופשטים וקטומים. גוף, בשר. רביב קרוב יותר לאחרונה: הצעד שלו מהוסס, מעט מגושם, זה יפה בדרכו, ועל כך חסדו.

"גריעה" / עמי רביב

אוצרת: אירנה גורדון

נולובו, זבולון 19 תל אביב

נעילה: 15.02.20